

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/110/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013200539
Dátum vydania rozhodnutia:	09.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013200539.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členov senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: HR PRO Slovakia, spoločnosť s ručením obmedzeným, IČO: 44 478 275, Dubnická 2, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Helena Čerešňová, advokátka, Horné predmestie 216/16, Svätý Jur, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100302/1/5989/2013/1042 zo dňa 9. januára 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/160/2013-58 zo dňa 21. mája 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/160/2013-58 zo dňa 21. mája 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného ako i dodatočného platobného výmeru Daňového úradu Bratislava (ďalej len „správca dane“) č. 9102405/5/2287256/2012/CibE zo dňa 30.08.2012, ktorým tento podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie II. štvrtrok 2010 v sume 56.385,35 €. Žalovaný v rámci odvolacieho konania uvedené prvostupňové rozhodnutie správcu dane podľa § 74 ods. 4 v nadväznosti na § 165b ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z.z.“) potvrdil. Krajský súd v rámci súdneho prieskumu zrekapituloval procesné úkony a výsledky vykonaného dokazovania realizované pri výkone daňovej kontroly predmetnej dane. Krajský súd v odôvodnení okrem iného uviedol, že splnenie formálnej stránky je síce jednou z podmienok, aby bolo na základe týchto

dokladov uznané oslobodenie od dane, tieto doklady však musia byť odrazom reálneho plnenia, ktoré v prípade vzniku pochybností preukazuje daňový subjekt. Pri dôkaznej povinnosti platiteľa dane to znamená, že ak správca dane na základe určitých informácií nadobudol závažné pochybnosti o pravdivosti, hodnovernosti predložených dokladov, či vyjadrení daňového subjektu, nemohol ich uznať ako relevantné, ak kontrolovaný daňový subjekt ich hodnovernosť nepreukázal, resp. pochybnosti zistené správcou dane neodstránil. V rámci dokazovania nebolo preukázané dodanie fakturovaných obchodov oslobodených od dane, nebolo preukázané, že údaje a informácie uvedené na predložených dokladoch sa zakladajú na pravde, nebolo potvrdené prijatie tovaru poľským nadobúdateľom, nebolo preukázané, že preprava deklarovaného tovaru sa uskutočnila tak, ako je uvedené na CMR a nie je známa ani skutočnosť, ako bolo s tovarom v Poľsku ďalej nakladané a kde tovar skončil. Evidentný rozpor medzi deklarovaným a reálnym skutkovým stavom - nepreukázanie samotnej materiálnej existencie tovaru, mal za následok vznik legitímnych a logických pochybností zo strany správcu dane k deklarovaným obchodným transakciám. Správca dane vykonal dostatok úkonov za účelom správneho posúdenia veci a preukázal porušenie zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z.z.“).

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a domáhal sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov a vráti vec na ďalšie konanie.

Žalobca namietal, že práve rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v spojených veciach C-80/11 a C-142/11 sa práve vzťahuje aj na prejednávany prípad, kedy mu správny orgán a neskôr aj súd v napadnutom rozsudku pripisujú nepreukázanú súčinnosť v mašinérii podvodníkov s DPH. Poukázal aj na Smernicu Rady 2006/112/ES z 28.11.2006, konkrétne na čl. 168 písm. a/, čl. 178 písm. a/ a poukázal aj na ustanovenia zákona č. 222/2004 Z.z. V súvislosti s týmto konštatoval, že napadnutý rozsudok prekračuje rámec zákona, nakoľko v súdnom konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by na strane žalobcu existoval relevantný dôvod, ktorý by negoval jeho právo na odpočítanie dane v zmysle platnej legislatívy. Žalobca predložil faktúry, boli potvrdené obchodné vzťahy medzi INTECMA, s.r.o. - žalobcom - EML Trading Sp. z.o.o. Prepravca HR GRANT, družstvo potvrdil prepravu tovaru medzi žalobcom a EML Trading Sp. z.o.o., pričom žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal opak.

Žalobca uviedol, že správcovi dane boli predložené osobitné záznamy o dodaní tovarov do iného členského štátu, pričom voči uvedeným dokladom nemal správca dane výhrady.

V podanom odvolaní žalobca podrobne popisuje rozhodné skutočnosti preukázané listinnými dôkazmi predloženými správcovi dane. Popísal ako prebiehal obchodný styk medzi žalobcom a spoločnosťou INTECMA Slovakia, s.r.o., ako prebiehalo naloženie tovaru a jeho preprava. Ďalej popísal ako prebiehal obchodný styk medzi žalobcom a spoločnosťou EML Trading Sp. Z.o.o. počas jednotlivých období. Uviedol, že ohľadne prepravy a dodania predmetného tovaru odberateľovi spoločnosti EML Trading Sp. Z.o.o. boli správcovi dane predložené všetky objektívne možné doklady preukazujúce skutočné dodanie tohto tovaru ako sú faktúry prepravcu HR GRANT, družstvo a CMR, či výpovede svedkov. Zároveň samotný správca dane potvrdil, že poľská daňová správa vo svojej odpovedi ev. č. 1168297 zo dňa 19.06.2012 potvrdila skutočnosť, že spoločnosť EML Trading Sp. Z.o.o. deklarovala nadobudnutie predmetného tovaru od žalobcu. Objednávka bola zadaná spoločnosťou EML Trading Sp. Z.o.o. a tovar jej bol dodaný do ich skladu, pričom platba za tovar bola uhradená v hotovosti a dopravu realizovala spoločnosť HR GRANT, družstvo (str. 14 protokolu č. 9102405/5/1590987/2012/CibE zo dňa 10.07.2012). Žalobca má za to, že preukázal nadobudnutie tovaru, ako aj následné dodanie tovaru poľskému odberateľovi a to ako listinnými dokladmi (faktúry, CMR, záznamy podľa § 70 zákona č. 222/2004 Z.z., dodacie listy, kúpna zmluva, svedecké výpovede prepravcu HR GRANT, družstvo a vyjadrenia EML Trading Sp. Z.o.o.). Podľa názoru žalobcu administratívne rozhodnutia správnych orgánov, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa je založené výlučne na domnienke.

Za obdobie IV. štvrťroku 2010 žalobca chybné uviedol dodávky tovaru na základe kúpnej zmluvy zo dňa 11.05.2010, ktoré sa však v skutočnosti realizovali v III. štvrťroku 2010 a to z dôvodu neskorého dodania dokladov od prepravcu a následnému oneskorenému spracovaniu týchto podkladov. Daňový úrad sa nezaoberal skutočným stavom, ale len konštatoval, že tovar sa dodal neplatiteľovi DPH v IV. štvrťroku 2010. Daňový úrad sa nezaoberal dôkazmi, ktoré jednoznačne preukazujú dodávky tovaru za obdobie I., II. a III. štvrťroku 2010. Za obdobie január, február a marec 2011 sa zasielal tovar k zušľachtovaciemu styku (repas a GO elektromotorov) na základe zmluvy o dielo zo dňa 22.09.2010.

Na záver žalobca uviedol, že relevantnými listinami (objednávky, faktúry, dodacie listy), ako aj výpoveďami svedkov preukázal, že nadobudol tovar od spoločnosti INTECMA Slovakia, s.r.o., teda že tovar fyzicky opustil skladové priestory spoločnosti INTECMA Slovakia, s.r.o. a bol fyzicky zložený v skladových priestoroch žalobcu. V tejto súvislosti je podľa žalobcu irelevantné, že Ing. Dohnál bol konateľom spoločnosti INTECMA Slovakia, s.r.o., ako aj žalobcu. Uvedené nemá vplyv na daňové povinnosti samostatných daňových subjektov.

Taktiež konštatovanie správcu dane, že prijatý tovar kontrolovaný subjekt nepoužil na účely svojej podnikateľskej činnosti ako platiteľ je v rozpore s § 3 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. a § 4 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z. Nákup a predaj predmetného tovaru žalobcom je v zmysle uvedených ustanovení zákona podnikateľskou činnosťou tejto spoločnosti a zároveň žalobca je platiteľom dane, a preto v zmysle § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. môže žalobca, ktorý je platiteľom dane odpočítať daň z tovarov, ktoré sú určené na dodávky v rámci jeho podnikateľskej činnosti. V súvislosti so spoločnosťou EML Trading Sp. Z.o.o. žalobca poukázal na to, že správca dane nemôže od zdaniteľnej osoby požadovať, aby preverovala, či odberateľ tovaru a služieb podáva daňové priznania, platí dane alebo či je prípadne schopný uhradiť dodaný tovar. Inak by išlo o prenášanie zodpovednosti za daňové delikty cudzích osôb na iné osoby.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že žalobca v odvolaní nenamieta žiadne nové skutočnosti ani neuvádza žiadne nové dôkazy, s ktorými by sa žalovaný alebo prvostupňový súd už nezaoberali, preto nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa k totožným bodom žaloby.

Poukázal na to, že aj Súdny dvor Európskej únie vo svojej judikatúre konštatuje, že vnútroštátnemu súdu prináleží odmietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa vo svetle objektívnych skutočností preukáže, že platiteľ dane sa svojou kúpou zúčastňuje na plnení, ktoré je súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH, a to aj vtedy, ak dotknuté plnenie spĺňa objektívne kritériá, na ktorých sú založené pojmy dodávka tovaru platiteľom dane a hospodárska činnosť.

Žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 160/2014-21 v nadväznosti na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4Sžf/32/2012 zo dňa 27.11.2012.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, napadnuté rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov a konania, ktoré predchádzali ich vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická

osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 1a písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. na účely tohto zákona sa rozumie správou daní evidencia a registrácia daňových subjektov a ich vyhľadávanie, overovanie podkladov potrebných na správne a úplné zistenie dane, daňové konanie, daňová kontrola, evidovanie daní a preddavkov vrátane vysporiadania daňových preplatkov a daňových nedoplatkov, daňové exekučné konanie a ďalšie činnosti správcu dane a iných orgánov podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 č. 511/1992 Zb. správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. daňovou kontrolou sa zisťuje alebo preveruje základ dane alebo ine skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje; pri správe daní vykonávanej daňovým úradom alebo colným úradom daňovú kontrolu vykonáva zamestnanec správcu dane podľa § 1a písm. j) prvého alebo druhého bodu na základe poverenia miestne príslušného správcu dane. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. právo odpočítat daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ môže odpočítat od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítat daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

V rámci administratívneho konania bolo vykonané rozsiahle dokazovanie prostredníctvom výsluchu svedkov, predloženia listín a pod. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne popísal skutkový stav, ako vyplynul z administratívneho spisu preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti uvádza nasledovné. Odôvodnenie rozhodnutia krajským súdom je v zásadných otázkach výstižné a presvedčivé na základe dostatočne zisteného stavu vecí.

Správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2010, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 9102405/5/1591128/2012/cibE zo dňa 10.07.2012. Žalobca sa na prerokovanie protokolu nedostavil. Žalobca si v zdaňovacom období II. štvrťrok 2010 odpočítal DPH z prijatých faktúr od dodávateľa INTECMA Slovakia, s.r.o. a EML Trading Sp. Z.o.o., pričom správca dane mu nepriznal uplatnené právo na odpočítanie dane z faktúr č. 1050000030 až 1050000049 (dodávateľ INTECMA Slovakia, s.r.o.) a z riadkov 15 a 16 daňového priznania vylúčil oslobodené dodávky tovaru podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z.z. (faktúry č. 1044000001 až 1044000006 (dodávateľ EML Trading Sp. Z.o.o.)).

Senát odvolacieho súdu poukazuje aj na personálne prepojenie osôb, ktoré medzi sebou uskutočňovali obchody - žalobca - konateľ Ing. František Dohnal, dodávateľ INTECMA Slovakia, s.r.o. - konateľ Ing. František Dohnal. V Českej republike sú založené spoločnosti HR PRO, s.r.o., ktorej konateľkou je Viera Dohnalová a Slavoljub Ilič (konateľ EML Trading Sp. Z.o.o.) bol od 19.08.2008 konateľom v spoločnosti INTECMA, s.r.o., Česká republika, v ktorej bol do 19.08.2008 konateľom Ing. František Dohnal.

Správca dane neuznal žalobcovi uplatnené právo na odpočítanie dane od dodávateľa INTECMA Slovakia, s.r.o. z dôvodu, že prijaté zdaniteľné plnenia nepoužil na účely svojej podnikateľskej činnosti ako platiteľ a na základe zistení správca dane preukázal, že dodávky tovaru pre poľského odberateľa tento odberateľ nepriznal, daň neodviedol, daňové priznania nepodával, naposledy podal za I. štvrťrok 2010 a od 30.09.2010 mu bola zrušená registrácia platiteľa dane, v dôsledku čoho daň z tovaru nebola priznaná ani v krajine odoslania, ani v krajine nadobudnutia.

Vo vzťahu k namietanému vyhodnoteniu zisteného skutkového stavu a k námietke neprimeraného prenosu dôkazného bremena na žalobcu odvolací súd uvádza, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje), ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa, prijímajúceho zdaniteľné plnenie. Naopak, zákonodarca z dôvodu zabránenia ľahkej

zneužívateľnosti požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákon stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, tovar, príp. služba reálne dodané (§ 8, § 9 zákona č. 222/2004 Z.z.), a to práve osobou ako platiteľom DPH uvedenou na faktúre, ktorá si zároveň voči odberateľovi uplatňuje DPH.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

Uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Vzhľadom na to daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstaráť dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosť rozhodujúce pre určenie dane (§ 15 ods. 1 zák. SNR č. 511/1992 Zb.). Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane (pojem „môže“ § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z.), ktoré právo je spojené s dôkaznou povinnosťou platiteľa dane. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je ustáľovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora Európskej únie.

Preukázanie materiálnej existencie zdaniteľného plnenia a jeho použitie platiteľom dane na uskutočňovanie zdaniteľných plnení je esenciálnou podmienkou pre odpočítanie. Pri preukazovaní je významný aj charakter zdaniteľného plnenia.

Z administratívneho spisu vyplýva, že správca dane aplikujúci zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. s prihliadnutím na jeho povinnosť dbať, aby skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, vykonal rozsiahle dokazovanie. Záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z.z. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predloženým daňovým dokladom, predovšetkým vo svetle kontrolných zistení v rámci obchodného reťazca u obchodných dodávateľov žalobcu, absentuje reálny základ, čo oprávnene vzbudzuje dosiaľ neodstránené pochybnosti o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných plnení, na základe ktorých si žalobca uplatnil právo na nadmerný odpočet, ako i o vierohodnosti účtovnej evidencie vedenej žalobcom (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny a v súlade so zákonom potvrdil. Rozhodnutia žalovaného a správcu dane obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti. Z týchto podstatných dôvodov napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže v odvolacom konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.